

ker pa sam ni bil pismen, gre k župniku in ga prosi, naj pride in mu objasni.

Župnik gre, pogleda in prebere ter reče: »Hic fuit — se pravi po naše: Tukaj je bil. Vse to skupaj pa pomeni, da se je oglasil pri vas Pavliha.« In je bilo župniku žal, da ni vedel zanj, zakaj dosti je že slišal o njem in rad bi spoznal prevejane-ga ptiča.

To pove tudi kovaču, ki pa se ujezi in pravi: »Kako naj bi vam sporočil, če sam nisem vedel. Zdaj vem, kdo je bil pod mojo streho, in poznam po svojem orodju. Malo sem mu posodil, pa mi je hudo povrnil.«

Nato vzame kunj in obriše podboje rekoč: »Vseeno pa ni treba na moji hiši norčevskega znamenja.«

(Dalje prihodnjč.)

IZ MLADIH PERES

GOZDNI STRAH

Neka grofica je imela navado, da je hodila vsako noč na sprehod. Vrt, po katerem je hodila, je bil zelo obsežen in zaraščen s stoletnim drevjem. Njen spremljevalec na teh sprehodih je bil zvesti pes Kastor. Grof ni bil posebno zadovoljen s temi pohodi in se je radi tega večkrat prepiral s svojo soprogo.

Bilo je okoli devetih zvečer, ko je grofica vzela velikega Kastorja in odšla z njim proti gozdu. Na jasi, do katere sta prišla, sta se ustavila in grofica je sedla na bližnje skalo. Njen pogled se je naslajal na sliki, ki ji jo je nudila narava. Pravkar je bil vzšel mesec in obseval ono polovico jase, na kateri sta počivala grofica in Kastor. Mahoma pa je grofico prebudilo iz zamaknenosti pasje cviljenje. Začudena je iskala vzrok Kastorjeve nemirnosti. Ko se je zaman trudila, da bi ga pomirila, je opazila na nasprotni strani jase pod grmom belo liso, ki se je pričela gibati. Več ni utegnila videti, ker se je Kastor vzpel na zadnje tace in planil proti domu. Sunek je vrgel grofico na tla; pobrala se je in še sama ni vedela, kako se je znašla pred gradom. Razmršeni lasje, bledost njenega obraza in njeno trepetanje so bili znaki, ki so zgovorno pričali o prestanem strahu.

Grajska služinčad je kmalu zvedela za ta doživljaj. Ženske so skrivnostno šep-

tale, medtem ko so se moški norčevali iz groficihne strahopetnosti. Najpogumnejši med njimi je predlagal, da bi šel on naslednjo noč s psom v gozd gledat prikazen.

Ob istem času, kakor grofica prejšnji večer, se je odpravil hlapec s psom proti gozdu. Da mu ne bi Kastor ušel, si je ovil njegovo verižico okoli zapestja in tako je poživljajoč prispel na gozdno jaso. Sedel je na skalo in radovedno pogledoval okoli sebe. Posebno pozorno je opazoval grm, ki je rastel onkraj jase.

»Aha, zdaj bo nekaj,« je vzkliknil polglasno, ker se je pričela pod grmom zgoščevati skrivnostna megla.

»...Raslo, večalo se je, pa proti meni je lezlo... Hotel sem planiti na to pošast ali kar je že bilo, pa mi je skočila ta pasja mrcina, da sem padel kakor sem dolg in širok. — No, ubral sem jo za njim, kaj sem hotel! Pa me ni samo na tla položil, ta peklensček, še kožo mi je posnel. Da bi ga —« se je hudoval hlapec in si pihal odrte roke. Obdajal ga je krog radovednih slug in dekel; nekateri so pazno poslušali njegovo pripovedovanje in se plašno ozirali po kotih temačne kuhinje, drugi pa so se mu skrivoma muzali in ga dražili:

»No, ali si zdaj videl strahu? Še jutri pojdi k njemu na obisk!«

Hlapec jih je ježno ošinil s pogledom, pljunil je zaničljivo proti ognjišču, rekel pa ni nič.

Nikolaj Koritnik